

EDITORIAL

La base de l'activitat cultural, allò que la fa viva, és la participació. Entesa en sentit del receptor, significa una referència tant a un bon nivell de venda de llibres com a unes positives estadístiques pel que fa a l'assistència a esdeveniments culturals; en el sentit de l'emissor o promotor, s'ha d'entendre com una societat articulada de forma que sigui generadora de fets culturals. La societat, no tan sols l'estament públic.

La societat civil és un tòpic i, com a tal, un nom de recurrent referència. Se li atribueix la funció d'integració i d'identificació necessàries per avalar projectes culturals propis i, per tant, participatius. Però avui hi ha una evident crisi en la societat civil que s'explica, per uns, com la conseqüència directa de la tercera revolució industrial que modifica l'element generador de riquesa que passa del treball al consum; del treballador al consumidor. La revolució tecnològica catalitza una economia que pot prescindir del treball, que serà mecanitzat, però no del consum. Aquest fet divideix la societat en la mesura d'un diferent grau de poder de consum i, en conseqüència, se'n produeix la desestructuració. Corroboren aquesta hipòtesi la idea, difosa per altres, que el progrés ja no està a les mans de l'home i la seva activitat, sinó que s'ha exhaurit amb la consecució d'un homogeni ordre mundial, on l'individu està per sobre de la societat, del poble.

Idees i raonaments discutibles, però tan sols estan apuntats perquè han volgut explicar allò que és una evidència inqüestionable: la societat civil és una estadística més o menys afortunada i amb una escassa iniciativa en la generació d'activitat cultural.

En aquest context hem de situar l'activitat de l'Associació Cultural. Amb optimisme, perquè sobreviure és ja mèrit important, però també, amb realisme, perquè així podrem preveure amb més certesa el futur immediat. L'Associació Cultural té avui el nivell d'activitat més gran de la seva història (les activitats adreçades als escolars en són un model i arriben a 15.000 nois i noies de la comarca), però això no ha suposat increment del nombre de socis. El Cicle de Teatre pot arribar a la seva 18a. edició, però haurà de dependre en un 100 per 100 del finançament institucional, ja que la participació de públic en recinte tancat es ridícula. El Cine-club té més de 40 anys d'activitat, però fins ara, no ha pogut tenir una programació estable i continuada, perquè ni l'AC (ni Granollers) han disposat d'un local en què això hagi estat possible.

Per afrontar el futur, potser s'ha de modificar el model d'entitat cultural. Calen recursos econòmics propis que, tal vegada, una llei de fundacions pot facilitar. Cal apel·lar el voluntarisme, però no limitar-s'hi. Una entitat cultural haurà d'estar estructurada com una empresa de serveis culturals, perquè és això (serveis) el que oferirà. El futur pot ser la paradoxa d'una entitat en què allò fonamental no siguin els associats. És possible que no siguin fonamentals, però sí necessaris.

La revista que ara presentem continua el camí que iniciàvem el març de 1989; un camí incert, dèiem, però il·lusionat. Costarà tirar endavant el número següent, com ha estat difícil fer aquest, però ho farem.

